

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERAUTEUR

SYLVIA DAY

Society affaires

Vertaling Eefje Bosch

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2006 Sylvia Day
Oorspronkelijke titel: *Scandalous Liaisons*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Katya Kholypina
Omslagbeeld: cobalt / iStock
Foto auteur: Paul Gilmore
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0026 8
ISBN 978 94 027 5374 5 (e-book)

NUR 343
Eerste druk november 2017

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA.
All rights reserved

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van
het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United
States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke
gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Brits West-Indië, februari 1813

Hij had een bruid gekidnapd.

Sebastian Blake greep zijn mes zo stevig vast dat zijn knokkels er wit van werden en hield zijn gezichtsuitdrukking onbewogen. Als hij de schoonheid tegenover hem mocht geloven, had hij zijn éígen bruid gekidnapd.

Hij zag dat ze uitdagend haar kin ophief en hem met donkere ogen onvervaard aankeek. Ze was lang en slank, met een blonde krullenbos die ooit een stijlvol kapsel was geweest. In haar mooie moirézijden jurk zat bij de schouder een scheur, waardoor er een verleidelijk stukje roomkleurige borst werd prijsgegeven. Haar huid werd ontsierd door een roetzwarte handafdruk, en zonder erbij na te denken veegde Sebastian de aanstootgevende vlek met zachte strelingen van zijn duim weg. Ze verstijfde en stak haar geboeide handen omhoog om de zijne van zich af te slaan. Hij ving haar blik en bleef haar strak aankijken.

‘Vertel me nog eens hoe u heet,’ mompelde hij. Zijn hand tintelde, alleen al van dat eenvoudige contact met haar satijnzachte huid.

Ze likte over haar onderlip, en hij kreeg het nog warmer. ‘Ik heet Olivia Merrick, gravin van Merrick. Mijn echtgenoot is Sebastian Blake, graaf van Merrick en de toekomstige markies van Dunsmore.’

Hij hield haar handen omhoog, keek naar de ringvinger en zag zijn wapen gegraveerd in het eenvoudige gouden sieraad dat ze droeg.

Met één hand wreef hij over zijn gezicht, wendde zich toen af en liep naar het dichtstbijzijnde open raam om de zilte lucht diep in te ademen. Uitkijkend over het water zag hij de brokstukken van haar schip op de golven deinen. ‘Waar is uw echtgenoot dan, Lady Merrick?’ vroeg hij, met zijn rug naar haar toe.

‘Hij wacht op me in Londen,’ zei ze met een sprankje hoop in haar stem.

‘Ik begrijp het.’ Maar hij begreep er niks van, helemaal niks. ‘Hoelang bent u al getrouwd, *my lady*?’

‘Ik zie niet in waarom...’

‘Hoelang?’ blafte hij.

‘Bijna twee weken.’

Hij haalde diep adem. ‘Mag ik u eraan herinneren dat we ons in West-Indië bevinden? U kunt onmogelijk nog maar twee weken geleden zijn getrouwd. Als dat zo was, zou uw echtgenoot u nu nooit in Engeland kunnen opwachten.’

Achter hem zweeg ze, haar bravoure verdwenen, haar wangen rood van schaamte. ‘We zijn bij volmacht getrouwd,’ biechtte ze op. ‘Maar ik kan u verzekeren dat hij u elke som losgeld zal betalen, ondanks de ongewoonlijke omstandigheden van ons huwelijk.’

Sebastian liep naar haar toe. Met zijn eeltige vingers streek hij de sierlijke welving van haar jukbeen en woelde hij door haar haar. Haar adem stokte en haar lippen weken vaneen in reactie op zijn zachte aanraking. ‘Ik weet zeker dat hij voor een schoonheid als de uwe diep in de buidel zal tasten.’

Onder de rooklucht die om haar heen hing bespeurde hij de opwindende geur van een zachte vrouw, warm en weelderig. Hij greep naar het mes aan zijn bovenbeen en trok het uit de schede.

Ze dook weg.

‘Rustig maar,’ zei hij bedaard. Hij stak zijn hand uit en wachtte geduldig tot ze weer naar hem toe zou komen. Toen ze dat deed sneed hij het touw om haar handen door en stak zijn mes weer in de schede. Hij wreef over de afdrukken op haar tere polsen.

‘U bent piraat,’ mompelde ze.

‘Ja.’

‘U hebt mijn vaders schip en de volledige lading ingenomen.’

‘Dat klopt.’

Ze wierp haar hoofd in haar slanke nek en staarde hem met zachte bruine ogen aan. ‘Maar waarom bent u dan zo aardig tegen me, als u toch van plan bent me te verkrachten?’

Hij pakte haar vingers en legde ze op zijn zegelring. ‘Volgens de meeste mensen kan een man zijn eigen vrouw niet verkrachten.’

Ze keek omlaag en haar adem stokte bij de aanblik van het zware wapen dat overeenkwam met dat op haar eigen ring. Ze keek hem aan. ‘Hoe komt u hieraan? U bent toch zeker niet...’

Hij glimlachte. ‘Als ik u mag geloven wel.’

Olivia keek in de helderblauwe ogen en haar hart ging als een razende tekeer. Ze begreep er niets van, van deze schokkende bewering van de beruchte kapitein Phoenix dat hij haar echtgenoot was.

Ze deinsde achteruit, en hij greep haar vast toen ze dreigde te vallen. Ze liet een jammergeluidje horen bij zijn aanraking, die brandde op haar huid. Door wat er die dag allemaal was gebeurd was ze al van slag, maar door het prachtige gezicht van de beruchte piraat stond ze te trillen op haar benen.

Hij was lang en had brede schouders, en zijn aanwezigheid zoog alle zuurstof uit de kleine hut. Zijn zwarte haar was ouderwets lang, en de donkere kleur van zijn huid verried dat hij veel tijd in de buitenlucht doorbracht. Hij was wild, ongetemd – een man van de elementen.

Ze had gefascineerd toegekeken toen hij haar schip op was gesprongen en het binnen de kortste keren onder zijn gezag had gebracht. Phoenix had de aanval met briljante precisie uitgevoerd, en er was niemand gedood. Doordat ze het grootste deel van haar jeugd op haar vaders schepen had doorgebracht, had ze een goed oog voor competentie.

Hoe hij zijn zwaard had gehanteerd en bevelen had gebruld, de losse plukken haar die langs zijn gezicht hadden gewaaid, zijn broek waarin elke centimeter van zijn gespierde bovenbenen zich aftekende – nog nooit had ze zoiets opwindends meegemaakt.

Tot hij haar had aangeraakt.

Toen had ze ontdekt wat opwinding werkelijk inhield.

Nu stond ze met open mond toe te kijken terwijl hij een lange, elegante vinger naar de open hals van zijn hemd bracht en aan de koordjes trok. Phoenix rukte het opbollende linnen uit zijn broek en trok het over zijn hoofd.

‘Lieve hemel,’ stamelde ze, geschrokken van de hitte die door haar aderen trok en haar huid deed blozen toen ze zijn borstkas zag. Haar borsten werden zwaar, de puntjes pijnlijk.

Phoenix glimlachte, zich heel goed bewust van de uitwerking die hij op haar had. Hij bewoog zich met hooghartige gratie, waarbij zijn krachtige spieren opbolden onder zijn strakgespannen huid. Er zat een licht laagje donker haar op zijn borst, dat taps toeliep, in een dunne streep langs zijn buik omlaagliep en onder zijn riem verdween. Zijn armen bolden op toen hij zijn hemd van zich af schudde en dichterbij kwam.

Ze had nog nooit een man met ontblote borst gezien. Zelfs op de plantage van haar vader moesten de arbeiders hun kleren aanhouden. Op deze manier wilde haar liefhebbende vader haar maagdelijke gevoeligheden beschermen. Ondanks dit gebrek aan kennis wist ze zeker dat geen andere man er zo schitterend uit kon zien als Phoenix.

Olivia klapte haar mond dicht en wachtte tot hij zo dichtbij was dat ze de hitte van zijn huid kon voelen stralen. Het kostte haar de grootste moeite hem niet aan te raken, haar gezicht niet tegen zijn borst te vlijen en zijn geur op te snuiven. Hij rook verrukkelijk – een door de zon gewarmde en zoutige man in de bloei van zijn leven. Hij stak zijn handen naar haar uit en liet zijn verhitte blik naar de ontblote welving van haar borst gaan.

‘Vervloekt nog aan toe!’ gromde hij toen zijn opgewonden pik de rand van zijn mes raakte. Ongelovig keek Phoenix omlaag naar haar hand, die ze onwillekeurig om het mes had geslagen, toen weer naar haar gezicht. Hij liet een trage, vermoeide zucht ontsnappen. ‘Ik zou u niet aanraden me te castreren, lieveling. Het is tenslotte een van uw plichten mijn erfgenamen te dragen.’

Ze haalde diep en bevend adem. ‘Ik geloof nog geen seconde, kapitein, dat u Lord Merrick bent.’ Maar het idee sprak haar best aan. Romantische ideeën en meisjesachtige fantasieën – Phoenix kwam aan beide tegemoet, en nog veel meer. Haar vader zou deze man nooit hebben goedgekeurd: een piraat die in geen enkel opzicht leek op de zorgvuldig uitgezochte graaf die haar in het vooruitzicht was gesteld. De piraat zou bij geen enkele vader door de keuring komen, maar hij voldeed perfect aan haar geheime verlangens.

Phoenix trok een boosaardig geamuseerde wenkbrauw op. ‘Maar dat kunt u niet zeker weten. Hebt u uw echtgenoot ooit ontmoet?’

Haar hand trilde van de zenuwen, en hij huiverde. ‘Rustig maar, lieveling,’ waarschuwde hij. ‘Op een dag verlangt u misschien wel naar het aanhangsel dat u nu zo smartelijk bedreigt.’

‘Het enige aanhangsel van dien aard waar ik ooit naar zal verlangen is dat van mijn echtgenoot,’ antwoordde ze.

Ze zag zijn grijns weer in volle glorie terugkeren, waardoor er aan de linkerkant van zijn zinnelijke mond een kuiltje zichtbaar werd. *Hoe kon een piraat nou een kuiltje in zijn wang hebben?*

‘Dat is een hele opluchting.’ Zijn stem was diep en verleidelijk. ‘Ik zou geen prettig gezelschap zijn voor een overspelige echtgenote.’

‘Ik ben uw echtgenote niet!’ snauwde ze, in verwarring door zijn charme en haar reactie erop.

‘Als het klopt wat u zegt, dan bent u inderdaad mijn gravin. En ondanks’ – hij wierp een vlugge blik op zijn mes – ‘uw charmante introductie, bent u er niet ontevreden over dat ik uw echtgenoot ben.’

‘Hoe kunt u dat nou zeggen?’

‘Dat heb ik niet gezegd. Uw tepels deden dat. Die zijn hard en smachten naar mijn aanraking. Ze drukken zo verrukkelijk tegen het lijfje van uw japon.’

Met een snik van afschuw bedekte Olivia haar borsten, en met gemak trok hij het mes waarmee ze kwade bedoelingen had uit haar handen. Hij gaf haar zijn hemd. ‘Hier. Bedek uzelf tot ik uw koffers heb gevonden. Ik heb geen zin om uw overvloedige charmes aan mijn mannen tentoon te spreiden. We zitten al maanden op zee, en hun zelfbeheersing is al danig op de proef gesteld.’ Even bleef hij haar onderzoekend aankijken en toen grinnikte hij. ‘Schaamteloos,’ mompelde hij.

Ze verstijfde, vroeg zich af of Phoenix haar gedrag onaantrekkelijk vond, en merkte tot haar ergernis dat ze belang hechtte aan zijn mening. Haar hele leven had ze haar vader op zijn regelmatige reisjes naar Londen vergezeld. Met de opmerkzaamheid van een kind had ze al vlug gezien dat de beau monde op hen neerkeek vanwege hun lage afkomst en het feit dat haar vader in de handel zat. Om haar gevoelens te beschermen had Olivia geleerd zich niets van andermans mening aan te trekken. Maar de mening van de piraat deed er wel degelijk toe. Meer dan zou moeten.

‘Ik heb geleerd voor mezelf te zorgen,’ zei ze verdedigend.

Daar was het kuiltje in zijn wang weer, en even stond ze met haar mond vol tanden. ‘Ik klaag ook niet,’ verzekerde hij haar. ‘Uw vader is mij welbekend, lieveling. Ik ben me ervan bewust dat hij een drukbezet man is. Het doet me deugd dat u een onafhankelijke geest en durf hebt ontwikkeld.’ Hij liep naar de deur, kennelijk onaangedaan door de aantrekkingskracht die haar zintuigen op hol deed slaan.

‘Wacht!’ riep ze. Vreemd genoeg wilde ze niet alleen worden gelaten. Zijn bemanning was een ruig stelletje. Ze hadden haar vastgegrepen en in haar geknepen, aan haar haar getrokken en haar japon vernield. Ze had dan misschien wel lef, maar ze zat er bepaald niet op te wachten om te worden afgestraft. ‘U kunt me hier niet alleen achterlaten!’

Phoenix bleef op de drempel staan en zijn gezichtsuitdrukking verzachtte. 'Zonder mijn toestemming komt er niemand deze hut in. Hier bent u veilig.'

Ze schudde haar hoofd. Haar handen begonnen te trillen terwijl ze zijn hemd tegen haar boezem drukte; het kledingstuk was nog warm van zijn lichaam en rook naar zijn huid. 'Niet weggaan.'

'Ik moet ervandoor,' antwoordde hij vriendelijk. 'Ik moet mijn bemanning instructies geven, uw schip beveiligen en uw bezittingen zoeken.' Hij zette een peinzend gezicht. 'Waar is die volmacht?'

'Die is direct na ondertekening met de notaris mee terug naar Engeland gestuurd.'

'Wie heeft er voor mij getekend?'

Olivia schrok van zijn boze toon, en het eerste greintje twijfel nestelde zich in haar hoofd. 'Lord Dunsmore,' antwoordde ze zachtjes.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'En u vond het niet vreemd dat uw man niet zelf naar u toe kwam? U vroeg zich geen moment af waarom hij niet op z'n minst de volmacht kon of wilde ondertekenen, zelfs al had hij geen zin om fatsoenlijk met u te trouwen?'

Door zijn plotselinge felheid begon haar onderlip te trillen, en ze beet erop om het te verbergen. Maar Phoenix zag alles. Binnensmonds vloekend liep hij weer naar haar toe. Met zijn duim streek hij langs haar mond, zodat haar tanden haar lip loslieten. Zijn blik bleef gericht op de plek waar hij haar had aangeraakt. Olivia kreeg geen adem. Haar lip brandde.

'U bent een beeldschone en begerenswaardige vrouw,' mompelde hij. 'Waarom zou u genoeg nemen met een man die u nog nooit gezien hebt?'

'Ik zou een huwelijk met een markies niet willen omschrijven als "genoegen met iets nemen";' fluisterde ze met haar mond tegen zijn duim.

Hij verstijfde en liet haar los. 'Vanwege de titel dus.'

Olivia schudde haar hoofd. De titel was belangrijk voor haar vader. Het enige wat zij van een huwelijk verlangde was passie, net als haar ouders die volgens zeggen hadden gekend. 'Het was mijn vaders wens dat ik met Lord Merrick trouwde. Ik kon hem niet ongehoorzaam zijn.'

Ze was alles wat haar vader had. Hem teleurstellen of verdrietig maken zou ze nooit kunnen verdragen.

Phoenix bleef haar even onderzoekend aankijken. Toen draaide hij zich om en liep zonder nog een woord te zeggen de hut uit, waarbij hij alle knetterende energie die hij uitstraalde met zich meenam.

Sebastian taxeerde de gelukkig beperkte schade aan het schip van zijn schoonvader en vervloekte zijn vader omdat hij zich nu in een lastig parket bevond. Hij leunde tegen de reling en sloot zijn ogen terwijl de zilte zeelucht door zijn haar blies.

De zee was nu al vijf jaar lang zijn veeleisende en heetgebakerde maitresse. Zonder naar zijn verleden te vragen had ze hem met open armen ontvangen. Ze had de pijn waardoor hij zijn ouderlijk huis was ontvlucht weggenomen en hem een bestaan geboden dat zo ver mogelijk verwijderd was van het leven dat hem zoveel pijn had gedaan. Nu was er zonder zijn medeweten of toestemming een nieuw leven voor hem gecreëerd. Hoe ellendig hij het ook vond om toe te geven, hij wist zeker dat Olivia de waarheid sprak.

Wat de markies precies voor ogen had gehad toen hij hem uithuwelijkte, was hem een raadsel. Hij had al jaren geen contact meer met zijn familie. Wat waren ze van plan geweest tegen het arme meisje te zeggen als ze aankwam en haar echtgenoot er niet was?

Hij snoof. 'Meisje' was niet het juiste woord. Olivia Merrick was open-top vrouw. Zijn vrouw. Zijn echtgenote.

Vervloekt nog aan toe!

Sebastian schopte een rondslingerend zwaard aan de kant en vloekte zo obscene dat alle mannen op het dek zijn kant op keken.

Hij was in alle opzichten getrouwd. Met de mooiste vrouw die hij ooit had gezien en de dochter van Jack Lambert, een van de rijkste koopmannen ter wereld. Als het zijn doel was geweest om te trouwen, was hij blij geweest. Maar hij wilde niet trouwen. Hij had geen zin om naar Engeland terug te keren en de rol op zich te nemen die zijn broer Edmund eigenlijk ten deel had moeten vallen.

'Phoenix.'

Sebastian draaide zich om en zag Will, zijn eerste stuurman, een potige kerel wiens enorme lichaam in schril contrast stond met zijn onschuldige klinkende naam. 'Wat is er?' vroeg hij kortaf.

'We hebben mevrouws spullen gevonden.' Wills borstelige snor trilde. 'Ik heb nog nooit zoiets gezien. Een bed, een bad en opgeslagen vers

water om erin te doen. Maar toen we haar koffers naar haar hut wilden brengen, schoot ze zowat de Rooies kop eraf.

‘Schóót?’

‘Aye, met jóúw pistool.’

Sebastian kneep in de brug van zijn neus in een vergeefse poging een opkomende hoofdpijn af te wenden. Vervloekt kreng, dacht hij, maar toch verscheen er een aarzelende glimlach om zijn lippen. Olivia was vurig en energiek – eigenschappen die hij zeer waardeerde in zijn bedpartners.

Goede genade! Vol afgrijzen bande hij die gedachte uit zijn hoofd. Nee. Het bed met haar delen was absoluut geen optie. Als hij dat deed, moest hij haar houden, en dat was hij allerminst van plan. Ze verdiende beter dan een piraat.

‘Ik zorg wel voor haar,’ gromde hij. ‘Zeg dat de mannen aan de reparaties van haar schip beginnen. Ik wil Lady Merrick zo snel mogelijk aan haar vader teruggeven.’

Even verbaasde het hem dat hij zo makkelijk naar haar verwees met zijn titel, en hij schoof die gedachte toen vlug terzijde.

‘Aye, kapitein.’ Hij bleef Wills lach horen tot hij benedende was.

Sebastian klopte op de deur van zijn hut. ‘My lady? Ik ben het. Ik kom binnen.’ Voorzichtig deed hij de deur open en stak zijn hoofd om de hoek, op zoek naar haar welgevormde silhouet. Hij zag Olivia aan zijn bureau zitten. Ze verzoop in zijn hemd en had een pistool op zijn borst gericht. Alleen al bij haar aanblik brandde hij van verlangen. Goudblond en vastberaden. Ze was een tijgerin.

‘Weet u waar dat voor is?’ vroeg hij.

‘Ja, natuurlijk.’

Hij trapte de deur achter zich dicht en liep naar de kast voor een broodnodige borrel. Haar ogen brandden in zijn rug, en hij moest glimlachen. ‘Wilt u een glaasje brandewijn, lieve echtgenote?’

‘Is er enig bewijs dat u mijn echtgenoot bent?’ vroeg ze kortaf.

‘Ja, natuurlijk,’ antwoordde hij, terwijl hij haar een glas inschonk van de dieprode vloeistof in de hoop dat haar slechte humeur daarvan zou opklaren.

‘De ring...’

Sebastian keek achterom en bewoog zijn vinger met de ring heen en weer.

Ze snoof.

‘Wie heeft u geleerd een pistool te bedienen?’ vroeg hij, terwijl hij de drank boven een kaars verwarmde.

‘De voorman op mijn vaders plantage.’

Toen hij zich naar haar toe draaide zag hij zijn pistool op het bureau liggen en Olivia peinzend uit het raam staren. ‘Vond uw vader dat goed?’

‘Mijn vader weet er niet van af. Ik wilde het leren. Ik zag geen reden om hem van streek te maken.’

Sebastian onderdrukte een glimlach en liep naar haar toe. Hij bewonderde haar elegante profiel, met het brutale neusje en koppige kinnetje. Ze had haar onderlip tussen haar tanden getrokken, en bij de gedachte dat hij met diverse delen van zijn lichaam bezit van die wellustige mond zou nemen kreeg hij een stijve. Hij zette haar brandewijn op zijn zeekaarten en ging met zijn heup tegen zijn bureau aan staan.

‘Waar denkt u aan, lieveling?’ vroeg hij vriendelijk.

Zonder nadenken stak ze haar hand uit naar het glas, en hij gaf het aan. ‘Dat u een hemd moet aantrekken.’

‘Ik vind het zo wel prettig, maar ik waardeer uw bezorgdheid zeer. U bent een goede echtgenote.’

Midden in een grote slok verslikte Olivia zich. Hij klopte op haar rug tot ze gebarde dat hij moest ophouden. ‘Het gaat alweer,’ stamelde ze. Terwijl ze de tranen van haar wimpers veegde keek ze hem boos aan. ‘Wat zijn uw intenties, Phoenix?’

Sebastian boog zich langzaam naar haar toe, zodat ze de tijd had om zich terug te trekken. Dat deed ze niet. Haar hart ging diep in haar keel tekeer toen hij over de manchet van zijn hemd wreef, waarbij hij zijn vingers opzettelijk langs haar ontblote pols liet gaan. Hij voelde haar huiveren en verborg zijn genoegen. Kennelijk was de aantrekkingskracht wederzijds.

‘Mijn mannen zijn aan de reparaties van uw schip begonnen. Het zou binnen een week weer zeewaardig moeten zijn, en tegen die tijd varen we naar de dichtstbijzijnde haven. Ik zal mijn schip verlaten en met u naar Engeland reizen. We zullen voet op Britse bodem zetten, onze ouders opzoeken en dit hele debacle tot op de bodem uitzoeken. Dan kunnen we een nietigverklaring aanvragen en afscheid van elkaar nemen.’

‘O... Ik begrijp het.’ Olivia keek weer uit het raam.

Sebastian keek haar gespannen aan.

‘Wat als ik het huwelijk niet nietig wil laten verklaren?’ vroeg ze uiteindelijk.

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wilt u soms getrouwd zijn met een gezochte crimineel?’

Haar korte blik opzij was intrigerend en opwindend, en verried een verbazingwekkend gebrek aan angst. Ze zou doodsbang moeten zijn, en toch leek ze volkomen op haar gemak. Ze liet de rest van de brandewijn rondraaien in haar glas, terwijl ze aandachtig bestudeerde hoe het licht erop viel. ‘Lord Merrick is geen man die wordt gezocht.’

‘Geloof u dat ik Lord Merrick ben?’

Olivia haalde haar schouders op. ‘Daar doe ik voorlopig geen uitspraak over.’

Hij sloeg zijn brandewijn achterover en liep naar de hangmat in de hoek. Hij sprong erin en legde zijn handen achter zijn hoofd. ‘U lijkt bijzonder op uw gemak voor een vrouw in de slaapkamer van een piraat.’

Ze blies een verdwaalde haarlok uit haar gezicht. Toen die op precies dezelfde hinderlijke plek terugviel bracht ze haar hand omhoog en maakte de hele weelderige bos los. Opnieuw werd hij bevangen door opwinding. Olivia Merrick was oogverblindend, een sirene.

‘Ik heb blijkbaar weinig keus, en tot nu toe hebt u zich een stuk beter gedragen dan de mannen onder uw gezag.’

‘Mijn excuses voor hoe u bent behandeld,’ zei hij, terwijl hij keek hoe ze haar lange haar vlocht. Dat had hij nog nooit iemand zien doen, en tot zijn ontzetting merkte hij dat hij de intimiteit ervan prettig vond. ‘Het zal niet meer gebeuren.’

Toen ze klaar was sloeg ze de vlecht over haar schouder en klokte de rest van de brandewijn in één teug naar binnen. Ze kreeg tranen in haar ogen en maakte een handgebaar naar hem.

Sebastian kon de voor de hand liggende vraag niet voor zich houden. ‘Waarom zou u het huwelijk willen laten voortduren?’

Ze zweeg even voor ze haar stem hervond, die schor was van de brandende, schurende en krachtige drank. Door de opwinding die door dat hese stemgeluid teweeg werd gebracht begon zijn pik weer tegen zijn broek te drukken.

Even stelde hij zich voor dat ze schor was door het hartstochtelijk uitroepen van zijn naam, de geluidjes van genot die hij haar ontlokte

door diepe, verdovende stoten van zijn pik in haar weelderige lichaam. Sebastian wist al dat ze nat en hitsig zou zijn. Olivia was in het dagelijks leven al een vurige vrouw; in de slaapkamer zou ze een man waarschijnlijk levend verbranden.

‘Vanwege alle redenen waarom ik in eerste instantie met het huwelijk heb ingestemd,’ mompelde ze. ‘Om mijn vader tevreden te stemmen, om mijn eigen huishouden te voeren, om kinderen te krijgen, en de veiligheid van de naam van een man.’ Met een vingertop streek ze over een fijn gevormde wenkbrauw, waarna ze hem weer recht aankeek. ‘Niemand kent uw geheim, en ik zal het zeker met niemand delen. Ik zal de status en bescherming van uw naam genieten, zonder de overlast van een echtgenoot. Eigenlijk,’ zei ze, duidelijk op stoom komend, ‘vind ik de situatie, als u werkelijk Sebastian Blake bent, nog veel aantrekkelijker dan voorheen.’

Hij streek met zijn hand over zijn borstkas en zag dat haar ogen de beweging met gretige aandacht volgden. ‘U zou mijn huis onderhouden en mijn naam en kinderen dragen?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze, en ze begon te blozen toen ze hem weer aankeek. ‘Ik ben me bewust van mijn verantwoordelijkheden als uw... eh... als Lord Merricks echtgenote.’

‘U zou me in uw bed moeten verwelkomen.’ Hij zweeg om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Heel vaak.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Als u bent wie u zegt te zijn, zou ik u enthousiast verwelkomen.’

Daar had Sebastian niet van terug. Sterker nog: hij kon zich niet verroeren. Door het beeld dat haar woorden in hem opriepen raakte hij pijnlijk opgewonden. ‘Zou u enthousiast raken door mijn titel?’

‘Zo oppervlakkig ben ik niet,’ zei ze, naar hem opkijkend.

‘Is het dan mijn lichaam dat u zo aantrekkelijk vindt?’

Olivia snoof. ‘Aantrekkelijk? U bent een barbaar.’

Hij schoot overeind, waardoor de hangmat vervaarlijk begon te schommelen. ‘Een barbáár?’

‘Ja, moet u uzelf eens zien.’ Ze wuifde in zijn richting. ‘Uw haar is verdomde lang. Haast net zo lang als het mijne.’

‘Zo lang is het bij lange na niet!’ wierp hij tegen, van zijn stuk gebracht. ‘En niet vloeken!’

‘En uw spieren,’ ging ze verder, alsof hij niets had gezegd.

‘Wat is er met mijn spieren?’ gromde hij.

‘Die zijn enorm. U lijkt wel een wildeman.’ Ze stond op uit de stoel en liep naar het raam.

‘Een wildeman?’ sputterde hij, terwijl zijn voeten met een plof op de vloer terechtkwamen.

‘Inderdaad, ja.’ Ze kuchte, met trillende schouders.

Sebastian beende op haar af. ‘Voor alle duidelijkheid: de meeste vrouwen vinden mij onweerstaanbaar.’

‘Echt?’ zei ze poeslief, duidelijk niet onder de indruk.

‘Ja, echt, ja. Ik was een behoorlijke schuinsmarcheerder toen ik nog in Londen woonde,’ pochte hij, duidelijk van streek door haar afkeer van zijn uiterlijk.

‘Daar was u zelf vast van overtuigd,’ zei ze proestend. ‘Of misschien was u destijds beschaafder.’

Argwanend kneep hij zijn ogen tot spleetjes. Hij draaide Olivia naar zich toe en zag toen dat ze stond te lachen, dat haar prachtige ogen sprankelden van ondeugende pret.

‘U drijft de spot met me.’ Tegen wil en dank moest hij glimlachen.

‘Een beetje maar,’ stamelde ze, haar buik vastgrijpend.

Ze was ofwel krankzinnig door alle spanningen van die dag, ofwel... betoverend. Sebastian werd helemaal in beslag genomen door de intimiteit van hun gedeelde pret, waardoor al hun problemen naar de achtergrond werden verschoven. Hij stak zijn hand omhoog en trok een streep over de brug van haar brutale neusje, dat ze optrok toen hij op het puntje tikte.

Olivia keek hem aan, haar donkere ogen vol bewondering – een blik waardoor de deuk die zijn ego zojuist had opgelopen als sneeuw voor de zon verdween. ‘Een wildeman met een verrukkelijk kuiltje,’ mompelde ze fluisterend, met een vingertop over zijn wang strijkend.

‘Wat doet u hier?’ vroeg ze, bijna onhoorbaar. ‘U, een edelman met een enorm fortuin en aanzien. Waarom hebt u zich tot de piraterij gewend?’

‘Aha...’ Hij trok haar dichterbij naar zich toe. Met een brok in zijn keel legde hij zijn hand op haar schouder. ‘U gelooft me dus.’

Ze snoof opnieuw – een weinig damesachtig geluidje, dat hem bijzonder charmeerde. ‘Ik ben gewoon in de war, en bereid u voorlopig even tegemoet te komen.’

‘My lady, u moet beter op uw woorden passen. U hebt geen idee waaraan u bij mij allemaal tegemoet zou moeten komen.’ Toen ze verward haar voorhoofd fronste, lichtte hij toe: ‘Ik ben geen gentleman.’

‘U bent een graaf, *my lord*.’

‘Dat is een titel, Lady Merrick, en die heeft niets met mijn karakter te maken.’

‘U bent toch opgeleid en opgevoed voor uw...’

‘Ik ben vervloekt,’ zei hij verhit. ‘Mijn grote broer, Edmund, zou de titel krijgen, maar die is vijf jaar geleden bij een duel omgekomen.’

‘Een duel?’ echode ze, met wijd opengesperde ogen. ‘Wat afschuwelijk. Het spijt me dat te horen.’

‘Tja, ach... Het spijt mij ook, kan ik u verzekeren. Helemaal omdat hij mijn eer verdedigde.’ Hij lachte wrang. ‘Alsof ik die überhaupt had.’

‘Hij hield vast heel veel van u.’

‘Edmund hield van de titel,’ zei Sebastian schamper.

Olivia keek hem aan zonder met haar ogen te knipperen. ‘Wat is er gebeurd?’

Hij wilde maar wat graag een grappige, ondeugende of hatelijke opmerking maken om haar bemoeizucht af te wenden. Hij wilde haar afsnauwen en afkappen, haar afschrikken en wegduwen. Maar met wat hij nu ging zeggen zou hij dat ook wel voor elkaar krijgen. ‘Ik was zo dom om de goede naam van een jongedame aan te tasten. Toen haar grote broer naar me toe kwam en eiste dat ik met het wicht zou trouwen, weigerde ik. Ze was niet ongerept, dat wist ik uit eerste hand. En door de manier waarop we betrappt werden wist ik zeker dat ik in de val was gelokt.’

Ze bracht haar hand naar haar mond, en zijn mondhoek ging spottend omhoog. ‘In plaats van bij mij genoegdoening te eisen ging haar broer naar Edmund, die door zijn verdomde eergevoel niet in staat was te weigeren. Ik hoorde pas over het duel toen het al had plaatsgevonden. Mijn vader maakte me wakker met het nieuws.’ Hij probeerde niet eens de bittere ondertoon uit zijn stem te weren. ‘Ik was volkomen uit het lood geslagen toen hij me schreeuwend feliciteerde, alsof ik Edmunds ondergang zelf had beraamd.’ Hij sloot zijn ogen. ‘Edmund was voorbereid op zijn functie. Ik, daarentegen...’ Zijn stem stierf weg.

Waarom vertelde hij haar dit allemaal? Al die woorden die zijn mond uit kwamen had hij nooit eerder uitgesproken.

‘U daarentegen bent te wild en ongetemd voor een dergelijke rang,’ maakte Olivia zijn zin af.

Sebastian deed zijn ogen open en zag dat ze met haar gezicht naar het raam stond, wat hem het kleine beetje privacy bood om zich te vermannen. Hij ging achter haar staan, zo dichtbij dat zijn adem de plukken haar op haar kruin in beroering bracht en hij door haar uitdagende geur in vuur en vlam kwam te staan. Hij balde zijn vuisten.

‘Ik durf te wedden dat u vroeger een wild jongetje was,’ ging ze verder. Haar honingzoete stem droop langs zijn ruggenwervel omlaag, waardoor zijn pik helemaal hard werd. ‘Waarschijnlijk kon u maar met moeite uw lessen uitzitten, maakte u zich geregeld vies, kuste u meisjes die u beter niet kon kussen, en stelde u uw vader continu teleur, alleen maar om hem ervoor te straffen dat hij zo’n perfecte oudste zoon had – een broer tegen wie u nooit op zou kunnen.’

Hij was geschokt door haar scherpzinnigheid en keek starend uit het raam.

‘Kom ik in de buurt?’ vroeg ze.

‘Te dicht,’ gaf hij nors toe. ‘Hoe is dit gesprek in zo’n rap tempo zo enorm persoonlijk geworden?’

‘In uw buitengewone ogen zie ik de hardheid van uw karakter en uw rusteloosheid. Ik heb lopen piekeren over de omstandigheden die u tot dit leven gedreven zouden kunnen hebben.’ Ze draaide zich naar hem toe. ‘Heeft uw vader gezegd dat het hem speet dat u niet gestorven was, in plaats van Edmund?’

Door zijn opeengekleemde tanden door slaakte hij een zucht. Olivia keek dwars door hem heen, zag dingen die ze helemaal niet mocht zien. Haar ogen vulden zich met medeleven dat hij helemaal niet wilde, verdomme. Lust, ja. Hartstocht, bewondering – dat wilde hij allemaal van haar. Maar medelijden...

Hij knarsetandde tot zijn kaken er pijn van deden.

‘Dus u bent vast van plan,’ ging ze verder, hem flink de les lezend, ‘hem te bewijzen dat hij inderdaad gelijk had en dat u een waardeloze “reserve” voor zijn opvolger bent. En u bent er nu eenmaal niet het type naar om de dingen maar half te doen. Nee, u moest en zou op de ergst denkbare manier rebelleren. Misschien hoopte u zelfs op heterdaad betrapt te worden bij uw misdaden. Dan zou uw vaders vernedering compleet zijn. Waarom draagt u anders die zegelring die uw identiteit verraadt?’

Hij wilde iets kapotslaan, iets verscheuren. Woedend vanwege haar vermanende woorden greep hij haar bij haar schouders en trok haar naar zich toe. Zijn stem klonk zacht en vol minachting. 'Uw woorden verraden de verbazingwekkende diepte van uw naïviteit.'

Haar mooie gezicht kreeg een kleur van zijn kleinerende opmerking. 'Ik heb u geen enkele reden tot wreedheid gegeven.'

'Misschien ben ik altijd wel wreed,' hoonde hij, terwijl hij zijn vingers in de zachte huid van haar bovenarmen drukte. 'U weet helemaal niet wat voor man ik ben.'

Ze keek op en haar ogen schoten vuur. 'Laat me los, Phoenix. Nu.'

Hij trok haar dichterbij. 'Wat weet u nou van rebellie?' gromde hij. 'U, de plichtsetrouwe dochter, die een man ongezien huwt om haar vader een plezier te doen. Ik durf te wedden dat u nog nooit in uw leven hebt gerebelleerd!'

'Wel waar!' schreeuwde ze, bevend van woede. Haar lippen, rood en vochtig, weken vaneen door haar zwoegende ademhaling.

Hij trok een ongelovige wenkbrauw op, zijn hele lichaam hard van woede en hevige begeerte. 'Wanneer dan?'

'Op dit moment.' En toen wierp ze haar hoofd in haar nek en drukte haar lippen op de zijne.